

Preek gehouden op zondag 7 december 2014, de 2<sup>e</sup> adventszondag, in de ELG Zeist.  
n.a.v. Jesaja 2:2-5, Romeinen 15:4-13 en Lucas 21:25-33.

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Vandaag, de tweede zondag van Advent, heb ik - onderweg naar kerstmis - twee zogeheten adventskaarsen aangestoken.

Vorige week heeft een collega de eerste kaars aangedaan.

De komende twee weken zullen er door anderen drie respectievelijk vier kaarsen, worden aangestoken.

Dat doen we niet zomaar voor de gezelligheid.

Hiermee maken we een symbolisch gebaar dat we steeds meer licht laten branden—onderweg door een wereld die in allerlei opzichten donker is.

En dat doen we om dat donker te doorbreken en er op te wijzen dat het niet altijd zo donker zal blijven, het grote licht dat onze wereld zal gaan verlichten, komt steeds dichterbij.

Met het langer en dieper worden van de nachten, branden we alvast steeds meer kaarsen, wetend dat die het bij lange na niet halen bij het licht dat Jezus zelf uitstraalt,

Maar wel genoeg laten zien waarheen we op weg zijn.

Twee kaarsen, vandaag, ter voorbereiding op Kerstmis, als alle lichtjes die er staan branden.

Kerstmis, het feest van het nieuwe leven van en met Jezus, in de naam van God

Vooraankondiging van de komst van een Rijk van vrede en gerechtigheid, een nieuwe wereld waarin in God's naam is afgerekend met ziekte, oorlog en andere narigheid.

Twee kaarsen vandaag.

Het is een heel bescheiden en ingetogen voorbereiding op een groot feest.

Iets heel anders dan alle voorbereidingen die er in deze weken bij veel mensen thuis getroffen worden.

Iets heel anders ook dan de vakanties en diners die besproken worden en die over een paar weken bij veel mensen voor een uitbundige en overvloedige Kerst moeten zorgen.

Die twee adventskaarsen, in hun eenvoud en schoonheid brandend op de altaartafel, bepalen ons bij datgene waarom het echt gaat: de voorbereiding van ons hart en hoofd op de komst van een licht dat daar alles wat het daglicht niet verdraagt, wil weggagen.

Alle onrecht en onrechtvaardigheid, alle oneerlijkheid en haat, alles wat mensen ziek en verdrietig maakt of pijn doet, wil het uit ons binnenste bannen.

In plaats daarvan wil het ons hart en hoofd vol maken van alle goeds, liefde, troost en vrede, waar mensen naar verlangen.

Een visioen, een droom? Misschien. Maar wel een mooie, één om je aan op te trekken.

Één om op te hopen, tegen de klippen op.

Niet realistisch?

Het gaat om een visioen van een toekomst die van oudsher beloofd is.

Daar moet toch iets van waar worden. Toch?

Er komt een dag waarop alles anders wordt, dat veel volken zullen luisteren naar wat de God die Liefde is en die er voor mensen is, hen leert.

Hen leert hoe ze moeten leven, onderscheid makend tussen wat - in het licht van zijn liefde – goed en wat slecht is.

Voortaan open te staan voor wat leven liefdevol opbouwt en mensen verder helpt. In God's naam er positief tegenaan gaan, als door God geliefde mensen die alleen nog maar die liefde met anderen willen delen.

Als dat eens zou lukken.

Dan zal er geen oorlog meer zijn.  
Mensen zullen zelfs niet meer weten wat dat is.  
Onvoorstelbaar, maar wel een intens verlangen van heel veel mensen.  
Een gerechtvaardigd verlangen.

Daarom zijn er woorden geschreven in Heilige boeken  
Om moed te houden en op God te blijven vertrouwen dat Hij ons verlangen vervult.  
Om daarop te blijven hopen en die hoop nooit op te geven om zo bestand te zijn  
tegen alle waan van vandaag in,  
tegen alle oorlogen en nood in.

Zeggen we niet altijd: nood leert bidden?  
Nood is er ook vandaag genoeg.  
De nood van de wereld van vandaag leert ons bidden:  
Geef het allen dat we Jezus bij zijn komst in ons hart met vreugde ontvangen en u met een zuiver  
hart dienen.  
Zo mogen we geloven dat mensen niet voor zwoegen en zorgen leven, maar voor liefdevolle  
ontferming die troost en sterk maakt in de naam van onze Heer.  
Amen